

אמי בנה

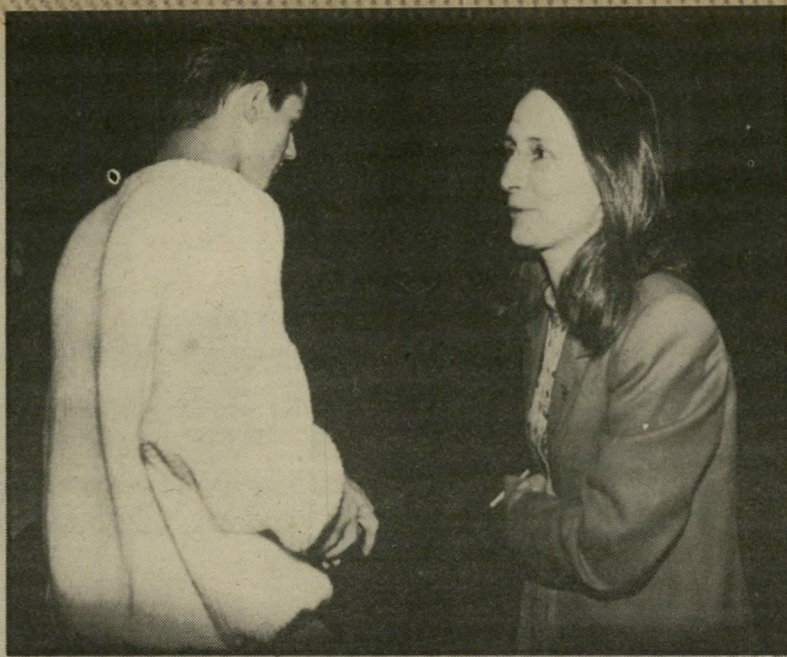
מישפחה דיין לא תרד מהכותרות, כל עוד הארץ הזאת קיימת והעיתונים יוצאים כל בוקר. 20 שנה כיכב משה דיין בכל העיתונים, ר איתו הוא סקף גם את אשתו רות ואחר-כך את אשתו רחל. יעל דיין כיכבה במשך שנים רבות, עם מחזריות הרבים ויותר מאוחר עם בע" לה, דב שיאון. גם האחים ארדי ואסף, על כל נשותיהם, לא ירדו מטורי הרכילות במשך שנים.

עכשיו, כשנהיה קצת שקט במישפחה הזאת, שמעתי רכילות על הדור החדש.

עכשיו מספרים לי כולם על דן שיאון, בנם של יעל דיין ובעלה, תתיאלוף רב שיאון. סיפרו לי שהילד הוא לא בדיוק מה שסבא שלו היה רוצה. אמרו לי שדן עף מבית-הספר אלינאס, שהוא מתלבש כמו פלייבוי, עונד עגיל באוזנו, ומצהיר הצהרות בקול רם שהוא לא יתגייס לצבא בשום אופן. סיפרו לי גם שכדי לקנות את הבגדים המשוגעים שלו הוא נוהג לפרסם מודעות בעיתונים שתכולת בית הוריו נמצאת למכירה, וכשההורים לא נבית הוא עורך מכי רות פומביות. כל הסיפורים האלה הצדיקו טל- פון ליעל דיין, שאמרה לי כך:

"דן מתלבש אולי משונה לפי טעמי ולפי טעמי, אבל הוא מתלבש כמו שמוצא חן בעיניו ובעיני בני גילו. נכון שהוא עף מבית-הספר, אבל אני לא מצטערת על זה כלל. דן הוא ילד מבריק, ואולי בגלל זה הוא היה כל הזמן על הכונת של המורים. בכל פעם היו מורידים

את המנגינה הזאת אי-אפשר להפסיק לעולם

יעל דיין ובנה דן
עגיל באוזן וספה למכירה

היה נכדו של משה דיין, אף אחד לא היה שם לב שהוא הצהיר הצהרה כזאת. מי שיש לו ילד בן 17 יודע, שהם מדברים על זה כל הזמן. מדברים, מדברים, אבל כשמגיע צרה-גיוס כולם הולכים להתייצב כמו ילדים טובים. אז לא לעשות מזה רעש, בבקשה. בשנה הבאה יהיו כל הילדים האלה חיילים, אם מתוך בחירה ואם מתוך חובה. זה מה שיש."

אז כיתה כעונש. בפסח זרקו אותו מבית-הספר, ומאז הוא לומד לבחינות-בגרות אקסטר- ניות ומאוד מצליח, עבר כבר שלוש בחינות וקיבל ציונים מצויינים. הוא לא מכר את חפצי הבית שלנו, אלא מכר את המיטה שלו, כדי לקנות ריהוט חדש לחדרו — ובאמת הוא ריהט את חדרו בטעם רב. "בעיני הצבא, אני מאמינה שאילו דן לא

לפני שבועיים חגג יואל רקם, מנהל תוכי ניות ברדיו, את יום-הולדתו ה-50. במסיבת-ענק נוסח-ירושלים.

נוסח-ירושלים — זאת אומרת שכל ירושל- מי הגון היה שם. כי בעיר הזאת, הבירה הנצחית שחבורה לה יחידו, כידוע אין מיבחר גדול של מסיבות.

לכל המזמנים הודיע יואל שהמסיבה תהיה כסיגנון הסמבה הברזילית, וגם הסביר להם ש בגלל הקרנבל בריו, שנערך כל שנה בחודש פברואר, גם הוא רוצה לחגוג. חצי ירושלים באה למסיבה, נשים לבשו שמלות רחבות וציבי עוניות כמו שלובשות החתיכות של הארץ הר" חוקה והחמה, והמוסיקה הצליחה להקפיץ אפילו את הירושלמים העייפים.

רק אחרי שנגמרה המסיבה וכולם הלכו הבי- תה, סיפר לי מי שסיפר, למה רצה באמת יואל רקם מסיבה ברזילית.

הסיפור מתחיל לפני שבע שנים, כשיואל רקם נכנס למישרדי ק-לימ כדי לקנות כר" טיטיטיסה, ושם הוא פגש אשה צעירה בשם אביבה עידן. שמוצאה מארץ הסמבה. מהר מאוד התיידדו אביבה ויואל, והידידות ביניהם

לבסוף מופיעה יוני בתפקיד הבחורה המפתה. אומרת יוני, מקיצת הנרדמים וזוקפת הכפופים: "אני לומדת בימיו באוניברסיטה בתל-אביב, אך

יוני

מקיצה נרדמים

האמיני לי, למרות העובדה שאני אשה די משוחררת, אני מוצאת את עצמי לא פעם נבוכה מאוד על הבימה." כשיש תפקיד כזה, מה הפלא?

דרוש שותף חדש

כשחכם אחד המציא את האימרה "חיי-הלי לה של ירושלים נמצאים בתל-אביב", הוא ידע על מה הוא מדבר.

עכשיו נודע לי על שלושה גברים ירושל- מים, מאלה שליד שמם תמיד מוסיפים את ה" מילה "מצליחנים" שכבר שלוש שנים מחזיקים ביחד ריזה יפה בתל-אביב, ובדירה הם מחזיקים גם בחורה יפה. כל אחד מהגברים מגיע לתל- אביב ביום קבוע, כדי לעשות לעצמו קצת חיי- לילה. כל זה לא היה נודע לי אילו הסידור היה נמשך כרגיל. אלא שבחודש האחרון פרש שר תף אחד מהעסק, ועכשיו עוברת בירושלים ה" שמועה מפה לאוזן ששני גברים מצליחנים מחפשים שותף חדש, גם הוא-צריך להיות מ" צילוחן, לחייה-לילה שלהם. ביקשו ממני ל- הודיע שלא צריך לרשום את העסקה בטאבו. מספיק דמי-מפתח.

זוקפת כפופים

היחידה שהצליחה לרפא אימפוטנציה מוחלטת את הגיבור של חנוך לוי היתה יוני, בחורה אוסטרלית, בלונדית יפהפיה בת 27. בתיאטרון הקאמרי נערכו מיבחנים שבהם עמדו הנבחנות חשופות-יחזה, כשהן מתחורות על התואר בעלת החזה היפה ביותר. הן נבחנו למחזה של לוי, יאקיש ופופצה, שבו צריכה הבחורה להופיע בעירום ולהצליח במקום שנכשלו כולם. היא מצליחה לעורר את אנאלפאזיון (כך מכונה האימפוטנט במחזה). בין השאר מופיעה גם זהרירה חריפאי, בתפקיד של זונה זקנה, שעליה נאמר במחזה: "היא מגיפה, שהצליחה להרביק את חצי העיר."

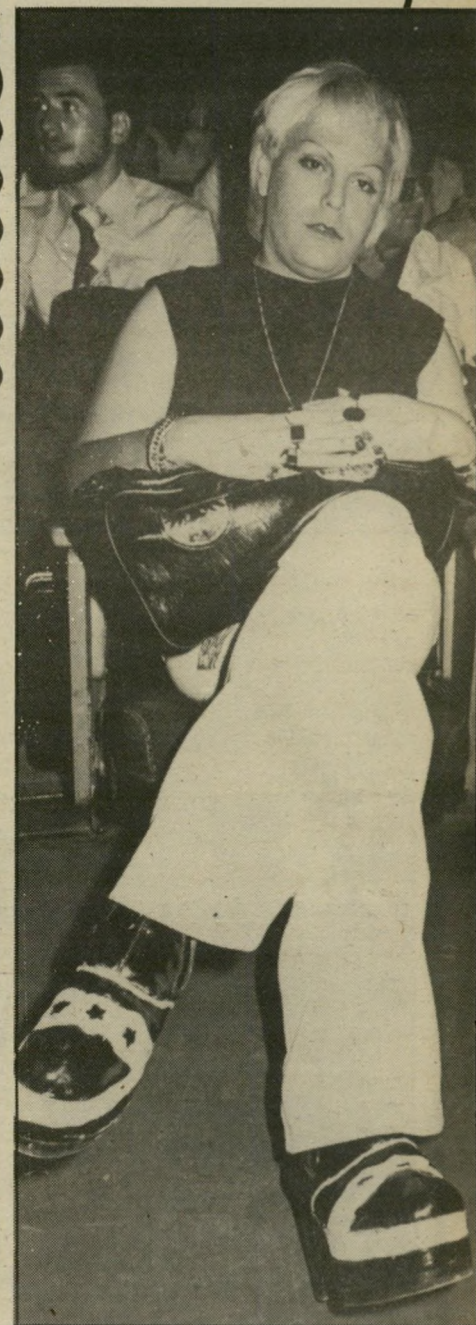
בהתרגשות

באחת ההצגות האחרונות של קדיש נשמעו באולם בכיות קשות מאוד. הקהל, וגם השח" קנים שעל הכימה, הסתכלו לעבר הקול, ואז, בשורה השלישית באמצע, הם גילו את זלמן ("שושי") וינדר, מלך הקוקסינלים, כשהוא/ היא בוכה עד מוות מהתרגשות.

למחרת טלפן/ה זלמן-שושי לתיאטרון הקאמרי וביקש/ה את כתובותיהם הפרטיות של שחקני ההצגה. בהתחלה סירבו לו/לה, אבל אחרי תחינות רבות נענו. שלושה ימים מאוחר יותר התקבלו שלושה מיכתבים מרגשים מאוד, בכתיהם של השחקנים. עד כדי כך מרגשים, שיוסי גרבר ועדנה פלידל סירבו לקרוא אותם באוני. זה לא בסדר למסור לעיתונות מיכתב כליכך אישי וחם ומרגש, אמרה לי עדנה פלידל, "האמיני לי, כשקראתי את המיכתב, היו לי דמעות בעיניים" בין השאר כתב/ה שהמחזה מוכיר לו/לה את בית אביו/ה.

שלושה ימים אחרי זה נערכה שוב הצגת קדיש, ושוב הגיע/ה זלמן-שושי להצגה, אלא שהפעם הוא/היא נשא/ה איתו/ה שלושה וריי פרחים ענקיים וביקש/ה להיכנס אל מאחורי הקלעים ולמסור את הפרחים באופן אישי ל- שחקנים. אנשי הבימה סירבו, בטענה שיוסי גרבר מסתובב בתחנתונים בחדר-ההלבשה, אבל זלמן-שושי שיכנע/ה אותם שדברים כאלה היא/הוא כבר ראה/ה. כשנעתרו לו/לה, הוא/ היא נכנס/ה לחדרים ונתן/ה לכל שחקן את הור המיועד לו, ואחר כך ירד/ה מעל הבימה והי תיישב/ה שוב בשורה השלישית עם קופסה נו- ספת של מיטפחות-נייר, כדי שהדמעות של ה- התרגשות לא יציפו את האולם.

מאז, בכל פעם שעל הבימה מוצג קדיש שהוא מעין מי מפחד מוירגיניה וולף לרתיים, יושב/ת מולם זלמן-שושי וכשהוא/היא בוכה ונאנק/ת מהתרגשות.

זלמן-שושי
בחדר-ההלבשה התיאטרוני

יואל רקם

כמעט כמו ריו

נמשכה שנים. לפני כמה שנים עזבה אביבה את ק-לימ ופתחה משרד-נסיעות בשם גלקסי בי ירושלים. גם כאן תמך בה יואל רקם ונתן לה עצות, והיה לידה בכל רגע פנוי של שניהם. לפני שנה הסתכבה אביבה עידן בענייני כספים, ולפני שמישהו ישים עליה צו עיכוב- יציאה מהארץ היא התחפפה מכאן. מאז יואל רקם קצת עצוב. הידידות ברהה לו, אבל את המנגינה של הסמבה, כידוע, אי- אפשר להפסיק.